

Sentencja

- 1) Wykładni art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy dokonywać w ten sposób, że ustawodawstwo krajowe, które uzależnia pokrycie kosztów transportu szkolnego przez kraj związkowy od spełnienia warunku zamieszkiwania na terytorium tego kraju związkowego, stanowi dyskryminację pośrednią w zakresie, w jakim z samej swej natury może w większym stopniu niekorzystnie wpływać na pracowników przygranicznych niż na pracowników krajowych.
- 2) Wykładni art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011 należy dokonywać w ten sposób, że praktyczne trudności związane z efektywną organizacją transportu szkolnego w kraju związkowym nie stanowią nadrzędnego względu interesu ogólnego, który mógłby uzasadniać przepis krajowy uznany za pośrednio dyskryminujący.

(¹) Dz.U. C 131 z 8.4.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien – Austria) – kunsthaus muerz gmbh / Zürich Versicherungs AG

(Sprawa C-20/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Bezpośrednie ubezpieczenie na życie – Dyrektywa 2002/83/WE – Artykuły 35 i 36 – Prawo do odstąpienia od umowy i termin na jego wykonanie – Błędne informacje dotyczące zasad wykonywania prawa do odstąpienia – Wymogi dotyczące formy złożenia oświadczenia o odstąpieniu – Wygaśnięcie prawa do odstąpienia od umowy – Znaczenie posiadania przez ubezpieczającego statusu „konsumenta”]

(2020/C 230/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: kunsthaus muerz gmbh

Strona pozwana: Zürich Versicherungs AG

Sentencja

Artykuły 35 i 36 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/83/WE z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie należy interpretować w ten sposób, że mają one również zastosowanie do ubezpieczającego, który nie ma statusu konsumenta, oraz że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, zgodnie z którym termin na wykonanie prawa do odstąpienia od umowy ubezpieczenia na życie zaczyna biec od dnia, w którym umowa ta została zawarta, nawet jeśli w przekazanej przez zakład ubezpieczeń ubezpieczającemu informacji wskazane zostały wymogi co do formy, które w rzeczywistości nie zostały ustanowione w mającym zastosowanie do tej umowy prawie krajowym, o ile takie wskazanie nie pozbawia tego ubezpieczającego możliwości wykonania przysługującego mu prawa do odstąpienia co do zasady na tych samych warunkach, jakie istniałyby, gdyby informacje te prawidłowo odzwierciedlały rzeczywistość. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, na podstawie całościowej oceny uwzględniającej w szczególności krajowy kontekst prawny i okoliczności faktyczne postępowania głównego, a także ewentualnie przysługujący ubezpieczającemu status konsumenta, czy błąd zawarty w informacjach przekazanych ubezpieczającemu pozbawił go takiej możliwości.

(¹) Dz.U. C 155 z 6.5.2019.